

i Almindelighed udtalt, at den gifte Officer i flere Retninger bliver uskikket til at røgte sit militaire Kalb. Jeg troer ikke, at man kan sige dette med Grund. Det er idetmindste min Overbevisning, at den gifte Officer ligesaa fuldt kan opfylde alle Tjenestens Fordringer, som den ugifte, og hvis han ikke gjør det, hvis han ikke er, som den høitærede Krigsminister udtrykte sig, et Medskab i Regjeringens Haand, saa er det formeentligt Krigsbestyrelsens Skyld; thi Krigsbestyrelsen har fuldkommen den samme Magt over den gifte Officer som over den ugifte; den raader i samme Omfang over den gifte Officers Person, som over den ugifte, og hvad der ligger udenfor dette, nemlig Officerernes oeconomiske Forsatning og husholdelige Anliggender, det, mener jeg, bør være saavel Krigsbestyrelsen som de Underordnede en aldeles uvedkommende Sag. Den meget ærede Krigsminister har endvidere yttret, at det paahviler Premierlieutenanterne i de Byer, hvor der er Caserne, at indquartere sig i disse og i saa Fald miste de deres Qvarteerpenge. De skulle altsaa, naar de ere gifte, holde Bolig for deres Familie i Byen og selv boe i Casernen. Det er nu et Punkt, som vel allerede er berørt af den ærede Ordfører, men, da jeg imidlertid anseer det for et af de vigtigste Argumenter, som er fremkommet i denne Sag, skal jeg tillade mig noget nærmere at oplyse, hvorledes det hænger sammen dermed, og jeg vil tillade mig at oplæse en kort fgl. Resolution, som berører dette Punkt; det er Resc. af 14de Decbr. 1847, som lyder saaledes: „Det er vor Villie: at ihvorvel det fremdeles paaligger Premierlieutenanterne at indquartere i Casernen ved Compagnierne, Eskadronerne og Batterierne, dog, naar de ere gifte, og der ikke i Casernen kan anvises dem en for en gift Officer i deres Stilling passende Leilighed, herefter skal indcommanderes ugifte Secondlieutenanter i Casernen, og ville de Premierlieutenanter, der saaledes henvises til at søge Bolig i Byen, være at tillægge de for deres Charge reglementerede Qvarteerpenge; samt: at Secondlieutenanterne i det nævnte Tilfælde skulle indcommanderes i Casernen i følgende Orden, nemlig: først den ældste Secondlieutenant, der staaer ved samme Compagnie, Eskadron eller

Batteri, som den gifte Premierlieutenant, og saafremt han maatte være gift eller commanderet udenfor Garnisonen, den yngre Secondlieutenant ved samme Afdeling; og i Tilfælde af, at ingen disponibel Secondlieutenant findes ved denne, da den ældste ugifte Secondlieutenant ved Bataillon, Corpset eller Regimentet og saa fremdeles.“

Jeg skal tillade mig at bemærke, at der i en Note til denne fgl. Resolution er udtalt, at der fra ældre Tider ingen udtryffeligt Bestemmelse findes for, at Premierlieutenanterne skulle være indquarterede i Casernerne, men at det kun er en Vedtægt.

Da det, som bemærket, er forekommet mig at være det Punkt, som forstjente meest Vægt i den høitærede Krigsministers Ytringer, har jeg troet at burde oplyse det saa nøie og saa bestemt som muligt. Det er jo vistnok, at den kongelige Resolution aldeles ophæver de Ulemper ved de gifte Officers Stilling, som den høitærede Krigsminister har paapeget, og at det er en Begunstigelse, som i enhver Henseende sikker dem mod de Følger, som den ærede Krigsminister har paapeget. Det er af Andre blevet bemærket, at det vel ikke er umiddelbart paa Tjenesten, at Officerernes gifte Stilling faaer Indflydelse, men at det er middelbart igjennem den Utilfredshed og den Nedtrykthed, som følger med trange Kaar. Jeg skal ikke her komme tilbage til det Omne, som er saa ofte omtalt, nemlig, hvormeget eller hvorlidet det hører til, for at en Familie kan leve tilfreds og lykkelig. Jeg skal heller ikke vise det Forunderlige i, at Krigsbestyrelsen her kun træffer Foranstaltninger mod de gifte Officers Sindsstemning og ikke har troet det nødvendigt at træffe lignende Foranstaltninger mod de Ugiftes, uagtet det vistnok maa erkjendes, at den ugifte Officers Stemning ligesaa vel kan lide under en forstyrret og ødelagt Deconomie som den gifte Officers. Men der er andre Ting, som jeg skal tillade mig at gjøre det ærede Thing opmærksom paa, det er, hvor frænkende det maa være for en ærefær Officer, at man lægger Hindringer i veien for hans Øgteskab af Frygt for, at hans Afkom muligens skal falde det Offentlige til Byrde, og at man saaledes sætter ham i Classe med Fattig-